

Τεφρά καὶ δλοουρά ἦσαν τὰ οὐράνια,
τὰ φύλλα σκυθρωπά καὶ μαραμένα,
τὰ φύλλα θλιθερά καὶ ξεραμένα.
Κι' ἦταν νυχτιά παντέρημη τοῦ Ὀχτώωρη,
τοῦ ἀμνημονεῦτου ἐκείνου ἀθλοῦ μου χρόνου.
Κι' ἦταν ἐκεῖ σιμά στοῦ Ὀμπέρ τῆ λίμνη,
καταμεσίς στο ἀχνό τοπίο τοῦ Βέϊρ.
Κι' ἦταν κάτω ἐκεῖ στοῦ Ὀμπέρ τὸ δάλτο,
στά στοιχειωμένα ἀγριόδασα τοῦ Βέϊρ.

Βαρειά καὶ σοβαρή ἦταν ἡ μιλιὰ μας,
μὰ οἱ σκέψεις μας νωθρές καὶ μαραμένες,
οἱ θύμησές μας πλάνες μαραμένες,
γιατὶ δὲν τῶχαμε στοῦ νοῦ μας πού ἦταν
Ὀχτώωρης κι' οὔτε ποιά νυχτιά τοῦ χρόνου.
(*Ἄ! νύχτα τῶν νυχτιῶν ὄλου τοῦ κόσμου!)
Δὲν εἶχαμε προσέξει οὔτε τῆ λίμνη
τοῦ Ὀμπέρ (κι' ἄς εἶχαμε ξαναπεράσει),
κι' οὔτε θυμώμασε τοῦ Ὀμπέρ τὸ δάλτο,
τὰ στοιχειωμένα ἀγριόδασα τοῦ Βέϊρ.

Φάνηκε μιὰ ὑγρονέφελη ἀμφιλύκη
καὶ μέσα τῆς ἕνας λαμπρός μηνίσκος
ἐπρόβαλε μὲ τὸ διπλό του τόξο:
Ὁ λαμπερός μηνίσκος τῆς Ἀστάρτης
ἀμόλευτος μὲ τὸ διπλό του τόξο.

Κι' εἶπα: —«Μέσα στά αἰθέρια ἀδροκυλιέται
μὲ γάρη πιδ θερμῆ κι' ἀπὸ τὴν Ἄρτεμη
κι' ἀγάλλεται μὲς σέ μιὰ νύχτια χώρα.

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ τὸ χέρι τῆς σηκώνοντας
εἶπε: —«Φριχτὰ φοδᾶμαι αὐτὸ τὸ ἀστέρι,
παράδοξα τὸ ὠχρό του φῶς φοδᾶμαι.
Ἄχι διάσου, ἄς μὴν καθυστεροῦμε, διάσου.
Ὡ! φύγε, φύγε, ἄς φύγομε ἕτσι πρέπει».

Κι' ἀπάντησα: —«Ὅλο ἐτοῦτο εἶναι ὄνειρο,
ἄς πᾶμε ἐκεῖ στὴν ἀχνινῆ ἀμφιλύκη,
ἄς θυθιστοῦμε στὴ λαμπρὴ ἀμφιλύκη.

Γαλήνεψα ἔτσι τὴν ψυχὴ μου κι' ὅπως

τῆ φίλησα διαλύθηκαν οἱ τρόμοι
καὶ σκόρπισαν οἱ δισταγμοὶ κι' οἱ τρόμοι
καὶ πήραμε τῆ στράτα ἀγάλι—ἀγάλι...
Μὰ ἕνός μνημεῖου ἡ θύρα μᾶς σταμάτησε...
Ἡ θύρα ἕνός μνημεῖου μὲ μιὰ γραφή.
Κι' εἶπα: —«Τὶ γράφει ἐκεῖ, γλυκεῖα ἀδελφῆ μου,
τὶ γράφει αὐτὴ ἡ γραφὴ στοῦ θυροστόμι;»
Κι' ἀπάντησε: —«Ὀύλαλούμ, γράφει, Ὀύλαλούμ...
Εἶν' τῆς χαμένης σου Ὀύλαλούμ τὸ μνημα».

Τότε ἔρμη ἔρμη καὶ τεφρῆ ἡ καρδιά μου ἐγίνη,
σάν τὰ χλωμά καὶ μαραμένα φύλλα,
σάν τὰ νεκρά καὶ ξεραμένα φύλλα,
κι' ἔκραξα: —«Δίχως ἄλλο ἦταν Ὀχτώωρης,
κι' ἡ ἴδια νυχτιά τοῦ περασμένου χρόνου,
πού εἶχα ἀνεθεῖ, πού εἶχα ἀνεθεῖ ἐδῶ—πάνω,
μ' ἕνα φριχτὸ φορτίο ἦρθα ἐδῶ—πάνω.
Στὴ νύχτια, ἄι, τῶν νυχτιῶν ὄλου τοῦ χρόνου
ποιοῦ δαίμονα τὰ μάγια μὲ πλανέψαν;
Τώρα γνωρίζω αὐτὴ τοῦ Ὀμπέρ τῆ λίμνη
καταμεσίς στο ἀχνό τοπίο τοῦ Βέϊρ.
Τώρα γνωρίζω αὐτὸ τοῦ Ὀμπέρ τὸ δάλτο,
τὰ στοιχειωμένα ἀγριόδασα τοῦ Βέϊρ».

Μεταφρ. ΒΑΣ. ΚΑΘΑΡΕΙΟΥ

ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Μιὰ νύχτια σάν μοῦ εἰδειχνες ὀλόγιμο φεγγάρι
μέσ' στῆς καρδιάς τὰ τρίσβαθα ἐσκίρτα ἡ χαρά
στῆς θάλασσας τὰ κύματα γινήκαμε ζευγάρι
καὶ τότε φιληθήκαμε γιὰ πρώτη μας φορά.

Στὴν «Ψαρπούλα» χάραξε γιὰ μᾶς ἡ ἀνατολὴ
κι' ἄς ἦταν λιθοσαίλεμα, συννεφιασμένο δεῖλι
κι' ἡ νύχτια σάν κατέφθασε μὲ τὴ μαβιά στολή,
μᾶς ὄρῃκε μὲ χαμόγελα ζωγραφιστὰ στά χίλι.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

